

ณัฏฐา เบ้าสุภี 2552: การประเมินประสิทธิผลการประกันคุณภาพภายในของ
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาลัยเกษตรศาสตร์มหาบัณฑิต (วิจัยและประเมินผล
การศึกษา) สาขาวิชาวิจัยและประเมินผลการศึกษา ภาควิชาการศึกษา
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: รองศาสตราจารย์บุญเรือง ขจรศิลป์, Ph.D. 165 หน้า

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อประเมินประสิทธิผลการประกันคุณภาพ
ภายในของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ และ 2) เพื่อศึกษาแนวปฏิบัติที่ดีของคณะวิชาที่มีระดับ
ประสิทธิผลของการประกันคุณภาพภายในด้านการเรียนการสอนสูงที่สุด ใช้การรวบรวมข้อมูล
ทั้งเชิงปริมาณ และเชิงคุณภาพ โดยประเมินประสิทธิผลตามตัวบ่งชี้เชิงปริมาณที่วัดผลผลิตตาม
พันธกิจ 4 ด้าน จำนวน 10 ตัวบ่งชี้ ประจำปีการศึกษา 2548-2550 ครอบคลุม 9 กลุ่มสาขาวิชา
รวม 26 คณะ และมีมิติที่ใช้ในการประเมิน 3 มิติ คือ มิติที่ 1 ผลการดำเนินงานในปัจจุบัน
เปรียบเทียบกับเป้าหมาย มิติที่ 2 แนวโน้มของผลการดำเนินงาน และมิติที่ 3 ผลการดำเนินงาน
เปรียบเทียบกับเกณฑ์ประเมิน การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
และรายงานผลการประเมินประสิทธิผลเป็น 5 ระดับ คือ สูงมาก สูง ปานกลาง น้อย และ
ต้องปรับปรุง

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า 1) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์มีประสิทธิผลการประกันคุณภาพ
ภายในภาพรวมตามพันธกิจทั้ง 4 ด้าน อยู่ในระดับสูงมาก (คะแนนเฉลี่ย 5.00) โดยพันธกิจ
ด้านการเรียนการสอน และพันธกิจด้านการวิจัย มีประสิทธิผลอยู่ในระดับสูงทั้งสองด้าน
(คะแนนเฉลี่ย 4.80 และ 4.67 ตามลำดับ) ส่วนพันธกิจด้านการบริการทางวิชาการแก่สังคม และ
พันธกิจด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม มีประสิทธิผลอยู่ในระดับสูงมาก (คะแนนเฉลี่ย 6.00
เท่ากัน) 2) คณะวิชาที่มีประสิทธิผลตามพันธกิจด้านการเรียนการสอนสูงที่สุด คือ
คณะวิศวกรรมศาสตร์ โดยมีกระบวนการบริหารคุณภาพการศึกษาตามวงจร PDCA (Plan Do
Check Act) มีแนวปฏิบัติที่ดี คือ การนำนิสิตระดับปริญญาตรีเข้ามามีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์
ผลงานวิจัย และสิ่งประดิษฐ์ ด้วยการสนับสนุนให้นิสิตชั้นปีที่ 4 ส่งโครงงานวิศวกรรม
เข้าประกวดแข่งขัน และได้รับรางวัลทั้งในระดับชาติ และนานาชาติเป็นจำนวนมาก นำมาซึ่ง
ชื่อเสียงของมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์